

Imedeltåten den 23. 2. 42.

Till S. A. F. s och P. F. R. s
centralstyrelser.

Nå jag såsom pensionerad
folkskollärarinna från S. A. F. s och
P. F. R. s centralstyrelser mottagit
en uppmaning att lämna något
bidrag till minnen från min skoltid,
vägar jag skicka medföljande dikter.
"Vid lilla Linnéas bår" skrev jag till en
liten elevs jordfästning, då jag och hennes
kamrater voro närvarande, "Till läralinnan
Ester Anderssons bår" skrevs vid min kamrats
främfälle. "En ohjälpligt lat pojke" gick i
min klass under mina första skolår och
gjorde mig mycket bekymmer genom sitt
skolkande. Han utskrevs till landet. "Ett
bröllops med förhinder" har en av mina

elever berättat för mig såsom viken.
Så är således, vad jag vet "häft
och sant vara."

Dikterna hata till ett manuskript
"Stämningbilder," som ligger i min skrivbords-
låda. Där finns också ett annat (inte på
vers) "Judith", avsett för större flickor och
slutligen har jag ett manuskript "Jag är
konfirmand" hos Gebus förlag, vilket natu-
rligtvis också blir refuserat. Ett försök
på något publicerat är nog lika möj-
ligt som att ta ned stjärnorna från
himlen.

Med utmärkt högaktning
Lydia Petersson
Herman Yggbergs väg 4.
Imedstaden.

Innehåll.

En jubetamen	1
Grupp - porträttet	4
Vid lilla Linnéas bår	5
Ett bröllop med förhinder	7
En ohjälpligt lat pojke	10
Vid lärarinnan fröken Ester Andersons bår	12

En julexamen.

De fina mina ungar sitta
i sina bänkar, le och lista
i smyg uppå varann.

Kantänka man är grann!

Där sitter Karin bred och lugg
med klänning, som är knäppt i rygg
och krusat hår och sidendand,
som är så brett som mammas hand.

Men Rutle i sin sammetsdräkt
har klassens alla pojkar dräckt.

Uppå vår lilla, lilla scen
ska ungarna och jag agera,
fast publikum är bara en.
Jag önskade det vare flera,
men jultostyr och bak och stöke
kvarkhåller mamma i sitt kök.
Hon har ej tid att höra på,
det kan man mycket väl förstå.

Jag står och ser uppå de små
 och vet vad alla tänka på.
 För julens fröjder och bestyr
 snart varje annan tanke flyr.
 Vi måste börja, klockan står.
 Tänk, om lektionen knaggligt går,
 då vet jag väl, vems fel det är!
 Ack, julen själv ju skulden bär.
 Så många gåvor julen ger,
 som man vet om och ändå fler,
 som kommer ramlande från skyn —
 Sultsammans hägrar för vår syn.

Nu börja vi med räknestaf-
 lektionen är vårt eget val-
 och lägga till och dra ifrån
 båd' med och utan något lån.
 Till slut vi läste poesi,
 och verkligen det kunde vi.
 (Kom inte, frun, och säg nåt annat!)
 Det hade uti minnet stannat.

3
Uppå vår lilla, lilla scen
ha ungarna och jag agerat,
fast publikum var bara en,
men nu har också hon marscherat.

Grupp-porträttet.

I dag vi oss fotograferat
 - storlaget näje för min klass -
 och framför kameran poserat
 och visat upp vår söndagsstass.

Och klassen - den blev eld och lågor.
 Vem vill ej sitta för en fotograf!
 I luften surrat det av frägor,
 och jag blev mild och ljuv som en seraf.

Man snörpte munnen att bli liten
 och söt som lilla sockerbiten,
 man skaple om sig uppå alla vis.
 Vem vill väl vara tik en ledsen gris? ²

Att pryda korset för mig fanns
 helt säkert ej den minsta chans.
 Det enda, som ej låg mig uti fatet,
 var det, att jag var större till formatet.

Vid lilla Linnéas bår.

Ditt unga liv, vad var det likt?
 På möjligheter, ack, så rikt
 har det dock snart försvunnit:
 En flyktig stund, som mättes ut
 av livets kringlas och tag slut,
 när sanden där förkunnit;
 en krusning på den klara väg,
 som speglar molnens lätta tag;
 en fläkt, som kom och drog förbi;
 en ton i livets symfoni;
 en tidig morgon, ljus och klar;
 en vår med grönska underbar;
 en blommas knopp så späd och skär,
 som livets rikedom i sig bär;
 en fågel, som ännu ej har
 till flygt försökt sitt vingepar.
 Så var ditt liv en början blott,
 och dock så har du målet näst.

Ij bortom gravens mörka rand
där skymtar evighetens strand,
där kornet mognar, som blev sätt
i jordens karga åker blott.

Den vår här endast gick i knopp
steau där fullborda livets hopp
och sommaren stå ut i blom
med härlig prakt och rikedom.

På dina vita ringar

du glad och fri dig svingar
mot solig höjd, mot ljusets spår,
där ingen trång begränsning är,
och uti änglans symfoni

du sjunger och din melodi,
som likt en vesperklockas röst
vårt hjärta när med frid och tröst,
när saknadens och sorgens bär
vi falla här invid din bär.

7
Ett bröllop med förhinder.

Där ute nu knoppas en väntande vår,
och blommar i backarna nigande stjär.
Där inne i salen är kvalmigt och hett,
och dimvisan kryper så långsamt mot est.

Där ute där flåktar den härliga vind,
som känns som en smekning på upphettad kind.
Där inne man läser om Robinsons ö,
men får ingen svalka av skiltmande sjö.

Lå sörjande komma de krängliga ord
om tackel och grejor, om styrs- och dabor,
och pärlarna droppa från härfastets rand,
och tankarna flyga till drömmarnas land.

Hon ser på Karl-Erik, och blicken får liv.
Han är hennes hjälte, och hon är hans vör,
och genom en ruta syns kyrkans portar,
och nu är hon viss om att hon gjort sitt val.

Så viskar Karl-Erik från bänken bredvid:
 "Vi ska hålla bröllop vid midsommarsid.
 En vit sidentelänning, du, det ska du få
 och krona och slöja - det kan du förstå."

+

Hon ser sig som brud inför altaret stå,
 och kyrkan är full utav folk, som ser på,
 och prästen har frågat, precis som han ska,
 och vänd mot Karl-Erik hon svarat sitt ja.

+

Men drömmen får blinka vid rösten hon hör:
 "Vem är det där borta, som hälsningen stör?"
 "Jo, det är Karl-Erik och Nina Morell,"
 upplyser en granne, som vill vara snäll.

+

Hur bittert är livet! Med varsam hand
 det för henne bort ifrån drömmarnas land,
 "Kom hit fram, Karl-Erik och Nina också!"
 "Vad har ni er till med där borta, ni två?"

or

Men här var ej platsen att tala om det.
 Karl Erik var sorgsen, och hina hon grät.
 Men timvisan äntligen hunnit till ett,
 och inne i salen var kvalmigt och hett.

~

Och fröken tåk därför näd gå för' rätt.
 Att läsa i värmen var inte så lätt.
 Må Robinson greja så mycket han vill -
 man kan liest var nog stå dörovtat till.

~

En ohjälpligt lat pojke.

Min Puske sävligt stegen styr
 till skolan, hans galjbacke.
 Han ritet såsom "pluggat" skyr,
 och bröte för sin nacke,
 ja, hellre ville han bli hängd
 än i en skola sitta stängd.
 Det var för honom en tortyr,
 och Puske, stackarn, var martyr.

or

Min lost att vara hans professor
 var inte precis rolig,
 för Puske ville komma loss,
 hans längtan var storlig.
 Han kunde aldrig bära sig förskä,
 hur fremlig bänken var att sitta på.
 Hur ålokoänd än jag var, så blev jag bet,
 jag hade ej råd man plär kalla "det."

or

Men Putte lyckte mer om berg och backar.
 Där sket han gladligt skolans träskoklackar.
 Jag var förkvirlad för hans skolk,
 den pojken aldrig blev som folk.
 Till slut beslöt jag att själv Putte hämta,
 och nu var jag ej högad till att skämta.
 Jag skulle min sann mota bort Jon Blund
 och gick därför en tidig morgonskund.

~

Min harm var bortbläst med detsamma,
 som jag såg Puttes hem och mamma,
 för äpplet faller nära trädet,
 och järnet får sin form på städet.
 När Putte kommit på sin mammas gata,
 så flacade han bort liksom en skata,
 och jag var jägaren, som skjutit tom.
 Men Putte skulle stå inför sin dom.

~

Och domen löd, att Putte måste bort,
 och därför blev hans hjättesaga kort.
 På Puttes tomma plats uti min sal
 kom en med mindre frihetsideal.

~

Vid lärarinnan fröken Ester Andersons bår.

Ditt minne lever, när du gått bort,
och rikt var höst, chum kort.
Din bild kan tiden ej plåna ut.
Den följer oss till vår levnads slut.

~

Du gav dig själv uti allt du gjorde,
var alltid redo till det du borde,
och godhet lyske uti ditt öga.
Den kom från ovan, ifrån det höga.

~

Du var som fyrbåken uti natten,
som lyser reglarn på okänt vatten,
och vägen låg där så ljus och klar
i glansen ifrån ditt ögonpar.

~

Det var så sälsamt, det var så eget,
att vad som mest var dig angeläget
var ej att samla, men att ge ut,
och fast du gav, tog ej skatten slut.

~

Du kunde det, som ej vi förmådde.
 Med fulla händer ditt korn du sådde,
 och ut den mullen skall växa opp
 en skörd av kärlek och tro och hopp.

Välsignat vare därför ditt minne!
 Må det oss giva ett sådant sinne,
 som glatt sig offerar för andras väl
 och skattat högre än allt sin själ

20.